

юрушъ! Познава се, че се приближава противникътъ... Въ общия уплахъ се обажда единъ. Единъ. (Къмъ войводата).

Да бѣгаме намирамъ, че е късно.

Да продължимъ борбата — нѣма смисълъ...

Войводата. Тогазъ остава ни другари: —

Последния крушумъ да си запазимъ.

(Всички се подчиняватъ на думитѣ на войводата — и заематъ мѣстото за отбрана около знамето)

(Противникътъ наближава. Очертаватъ се силуетитѣ презъ разстрозитѣ на скалитѣ. Стрѣлбата е непрекъснатата и отъ дветѣ страни. Вижда се какъ падатъ убити отъ неприятеля и какъ бавно се повалятъ възстаницитѣ, падайки отъ вражи крушумъ.

(И когато всички изпадатъ — най-подиръ войводата се повдига, изгледва падналитѣ, прегръща знамето и съ вдъхновение промълвя)

— Българо, ти може още дълго подъ робство да страдашъ и търпишъ, но щомъ веднажъ такива синове си дала — знай: тебъ чака свобода!

(Забелѣзалъ противника съвсемъ наблизо цѣлува знамето, земята и си прѣсва черепа съ крушумъ)

VIII.

Противника пристъпва бавно. И убидили се, че всички сж мъртви — нахлуватъ изъ скалитѣ и се хвърлятъ на плячка.

Най-подиръ се явява Миралая. Той съгледалъ поваленитѣ трупове и войводата на земята — дава знакъ съ ржка. Изсвирва и тръба за честъ и всички се изправятъ.

Миралая застаналъ предъ всички ги изгледва укорно.

Миралая. (къмъ войската си)

Разбрахте ли родина какъ се брани! —